ORDONANȚA VICEPREȘEDINTELUI CURȚII

14 ianuarie 2016*

„Măsuri provizorii — Recurs — Suspendarea executării unei hotărâri a Tribunalului Uniunii Europene — Cerere de aplicare a regimului de confidențialitate în privința anumitor informații care figurează într-o decizie a Comisiei Europene de constatare a unei înțelegeri ilegale pe piața europeană a sticlei destinate autovehiculelor — Decizie a Comisiei de respingere și hotărâre a Tribunalului de respingere a acțiunii în anulare împotriva acestei decizii — Urgență — Prejudiciu grav și ireparabil — Lipsă”

În cauza C-517/15 P-R,

având ca obiect o cerere de suspendare a executării în temeiul articolelor 278 TFUE și 279 TFUE, formulată la 25 septembrie 2015,

AGC Glass Europe SA, cu sediul în Bruxelles (Belgia),

AGC Automotive Europe SA, cu sediul în Fleurus (Belgia),

AGC France SAS, cu sediul în Boussois (Franța),

AGC Flat Glass Italia Srl, cu sediul în Cuneo (Italia),

AGC Glass UK Ltd, cu sediul în Northampton (Regatul Unit),

AGC Glass Germany GmbH, cu sediul în Wegberg (Germania),

reprezentate de L. Garzaniti, de A. Burckett St Laurent și de F. Hoseinian, avocați,

recurente,

cealaltă parte la procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de G. Meessen, de P. Van Nuffel și de F. van Schaik, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

VICEPREȘEDINTELE CURȚII,

după ascultarea avocatului general M. Szpunar,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Ordonanță

1 Prin recursul formulat, depus la grefa Curții la 25 septembrie 2015, AGC Glass Europe SA, AGC Automotive Europe SA, AGC France SAS, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd și AGC Glass Germany GmbH au solicitat Curții anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 15 iulie 2015, AGC Glass Europe și alții/Comisia (T-465/12, EU:T:2015:505, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care s-a respins acțiunea lor în anularea Deciziei C(2012) 5719 final a Comisiei din 6 august 2012 prin care se respinge o cerere de aplicare a regimului de confidențialitate formulată de recurente, în temeiul articolului 8 din Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei Europene din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (cazul COMP/39.125 – Sticlă auto) (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

2 Prin act separat, depus la grefa Curții în aceeași zi, recurentele au formulat prezenta cerere de măsuri provizorii, în temeiul articolelor 278 TFUE și 279 TFUE, prin care se urmărește suspendarea executării hotărârii atacate, precum și a deciziei în litigiu.

3 Comisia Europeană a prezentat observații scrise la 23 octombrie 2015. Recurentele și Comisia au prezentat observații orale la 10 decembrie 2015.

Istoricul cauzei și hotărârea atacată

4 La 12 noiembrie 2008, Comisia a adoptat Decizia C(2008) 6815 final privind o procedură de aplicare a articolului [81 CE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE împotriva mai multor producători de sticlă auto, printre care și reclamantele (cazul COMP/39.125 – Sticlă auto) (denumită în continuare „Decizia sticlă auto”).

5 Prin scrisoarea din 25 martie 2009, Direcția Generală (DG) Concurență a Comisiei a informat reclamantele cu privire la intenția sa de a publica, în conformitate cu articolul 30 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [81 CE] și [82 CE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167), o versiune neconfidențială a Deciziei sticlă auto pe site-ul său internet în limbile autentice în speță, și anume limbile engleză, franceză și neerlandeză. În plus, DG Concurență a invitat recurentele să identifice eventualele informații confidențiale sau care constituie secret de afaceri și să își motiveze aprecierea în această privință.

6 În urma unei corespondențe cu reclamantele, DG Concurență a adoptat, în luna decembrie 2011, versiunea neconfidențială a Deciziei sticlă auto, pentru publicarea pe site-ul internet al Comisiei. Din această corespondență rezultă că DG Concurență nu a admis cererile reclamantelor privind ocultarea informațiilor cuprinse în 246 de considerente și în 122 de note de subsol din Decizia sticlă auto.

7 Conform articolului 9 din Decizia 2001/462/CE, CECO a Comisiei din 23 mai 2001 privind mandatul consilierilor-auditori în anumite proceduri în domeniul concurenței (JO L 162, p. 21, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 108), reclamantele s-au opus în fața consilierului-auditor publicării, pe de o parte, a anumitor informații care conțin numele clienților și descrierea produselor în cauză, precum și orice informații de natură să identifice un client și, pe de altă parte, a unui text dintr-o teză care face parte din considerentul (726) al Deciziei sticlă auto.

8 Consilierul-auditor s-a pronunțat cu privire la cererea reclamantelor prin decizia în litigiu.

9 Ca remarci preliminare, în primul rând, consilierul-auditor a arătat că Comunicarea Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2006, C 298, p. 17, Ediție specială, 08/vol. 5, p. 3) nu crea reclamantelor o încredere legitimă care să

împiedice Comisia să procedeze la publicarea informațiilor care nu intră sub incidența secretului profesional. În plus, interesul reclamantelor pentru ca detaliile comportamentului lor care nu sunt acoperite de secretul menționat să nu fie divulgate nu ar merita nicio protecție specială. Consilierul-auditor nu ar avea de altfel competența de a se pronunța cu privire la oportunitatea unei publicări a informațiilor neconfidențiale și nici cu privire la efectele negative rezultate din politica generală a Comisiei în această privință.

10 În al doilea rând, consilierul-auditor a respins argumentul potrivit căruia Comisia ar fi ținută de practica sa anterioară referitoare la limitele publicării. Consilierul-auditor a amintit, pe de altă parte, că publicarea avută în vedere nu includea sursa declarațiilor și nici alte documente prezentate în cadrul comunicării respective, subliniind că nu avea competența să se pronunțe asupra limitelor publicării avute în vedere în lumina principiului egalității de tratament.

11 Mai specific, decizia în litigiu se bazează în esență pe examinarea a două argumente invocate de reclamante. Primul argument, examinat în considerentele (22)-(35) ale acestei decizii, privește caracterul confidențial al informațiilor în cauză ca atare, iar al doilea argument, examinat în considerentele (36)-(45) ale deciziei atacate, privește protecția identității persoanelor fizice.

12 În ceea ce privește primul argument, consilierul-auditor a considerat, în primul rând, că, prin natura lor și ținând seama de specificitățile pieței sticlei auto, informațiile privind numele clienților și descrierea produselor în cauză erau cunoscute în afara reclamantelor, în al doilea rând, că erau istorice și, în al treilea rând, că vizau însăși esența încălcării, divulgarea lor fiind, pe de altă parte, dictată de interesele persoanelor lezate. În plus, întrucât reclamantele prezentaseră argumente specifice vizând stabilirea caracterului confidențial al acestor informații, în pofida caracteristicilor lor generale precum cele descrise mai sus, consilierul-auditor a concluzionat, la capătul unei analize care a ținut seama de trei condiții cumulative, că informațiile în discuție nu intrau sub incidența secretului profesional.

13 În ceea ce privește al doilea argument, consilierul-auditor s-a întemeiat pe articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO 2001, L 8, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142) și a admis în parte cererea reclamantelor.

14 Întrucât articolul 3 din decizia în litigiu a respins cererea în rest, reclamantele au introdus o acțiune în anularea acestei decizii în măsura în care prin aceasta a fost respinsă cererea lor.

15 În cadrul procedurii în primă instanță, reclamantele primiseră asigurări din partea Comisiei în sensul că aceasta s-ar abține să pună în aplicare decizia în litigiu până la pronunțarea hotărârii atacate, astfel încât acestea nu au considerat necesar să solicite măsuri provizorii în acest sens.

16 Întrucât prin hotărârea atacată a fost respinsă acțiunea formulată de reclamante, acestea au introdus recursul menționat la punctul 1 din prezenta ordonanță, în susținerea căruia invocă trei motive. Primul motiv de recurs se întemeiază pe o eroare de drept săvârșită de Tribunal întrucât a statuat că competența consilierului-auditor prevăzută la articolul 8 din Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (JO L 275, p. 29) se limitează doar la problema dacă informațiile pe care Comisia intenționează să le publice constituie secrete de afaceri sau au, în orice caz, un caracter confidențial. Al doilea motiv de recurs se întemeiază de asemenea pe o eroare de drept săvârșită de Tribunal întrucât acesta a concluzionat că decizia în litigiu nu a încălcat principiile protecției încrederii legitime și egalității de tratament. În sfârșit, prin intermediul celui de al treilea motiv de recurs, recurentele susțin că Tribunalul s-ar fi îndepărtat de jurisprudență fără a furniza o motivare suficientă.

17 În urma respingerii acțiunii de către Tribunal, Comisia și-ar fi exprimat intenția de a proceda la executarea deciziei în litigiu, fără a aștepta, de această dată, pronunțarea hotărârii Curții cu privire la recursul introdus de recurente împotriva hotărârii atacate. În aceste condiții, recurentele au introdus prezenta cerere de măsuri provizorii.

Concluziile părților

18 Recurentele solicită Curții:

— dispunerea suspendării executării dispozitivului hotărârii atacate și a articolului 3 din decizia în litigiu până ce aceasta se pronunță cu privire la recurs;

— dispunerea oricărei măsuri care pare corectă și adecvată în aceste împrejurări și

— obligarea intimatei la plata cheltuielilor de judecată.

19 Comisia solicită respingerea cererii de măsuri provizorii și obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la cererea de măsuri provizorii

20 Trebuie amintit că, potrivit articolului 60 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, recursul împotriva unei hotărâri a Tribunalului nu are, în principiu, efect suspensiv. Cu toate acestea, în aplicarea articolului 278 TFUE, în măsura în care consideră că împrejurările o impun, Curtea poate dispune suspendarea executării hotărârii atacate.

21 Articolul 160 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Curții prevede că cererea de măsuri provizorii trebuie să indice „obiectul litigiului, împrejurările care demonstrează urgența, precum și motivele de fapt și de drept care justifică la prima vedere dispunerea măsurii provizorii solicitate”. Astfel, suspendarea executării unui act și adoptarea celorlalte măsuri provizorii pot fi dispuse de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii dacă se demonstrează că sunt justificate la prima vedere în fapt și în drept (*fumus boni iuris*) și că sunt urgente în măsura în care, pentru a evita prejudicierea gravă și ireparabilă a intereselor părții care le solicită, trebuie adoptate și trebuie să își producă efectele anterior pronunțării hotărârii în litigiul principal. Aceste condiții sunt cumulative, astfel încât cererile de măsuri provizorii trebuie respinse dacă una dintre aceste condiții nu este îndeplinită. Dacă este cazul, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii trebuie de asemenea să evalueze comparativ interesele prezente în cauză (Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:239, punctul 14 și jurisprudența citată).

22 În ceea ce privește urgența măsurilor provizorii solicitate, recurentele, pe baza considerației potrivit căreia informațiile în discuție sunt demne să fie protejate ca atare, susțin că, dat fiind că acestea constituie informații comerciale specifice referitoare la date precum nume de clienți, descrieri ale produselor în cauză și alte elemente de natură să permită identificarea anumitor clienți ai recurentelor, anularea ulterioară a deciziei în litigiu nu ar remedia efectele divulgării acestora. Astfel, o asemenea publicare ar permite terților să acceseze aceste informații și să le utilizeze, în special prin deducerea din acestea a altor date comerciale, al căror anonimat nu ar mai fi, pentru acest motiv, asigurat, precum calcule de prețuri, modificări de prețuri și alte informații financiare. În consecință, această publicare ar cauza recurentelor un prejudiciu grav și ireparabil, suficient de previzibil și de probabil.

23 Prejudiciul pe care l-ar suferi recurentele ar fi ireparabil în măsura în care, mai întâi, faptul de a aduce informații la cunoștința unui anumit public are un caracter imediat și ireversibil, astfel încât anularea deciziei în litigiu nu ar fi de natură să repare prejudiciul cauzat de ea. Aceasta ar fi situația în cazul informațiilor în cauză și al unei interdicții a divulgării lor decise ulterior acesteia din urmă. În continuare, prejudiciul financiar al recurentelor nu ar fi susceptibil să fie cuantificat. Astfel, în primul rând, din jurisprudența Curții, în special din Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], ar reieși că acest prejudiciu poate varia, atât în ceea ce privește natura, cât și prin amploarea sa, după cum persoanele care iau cunoștință de informațiile în discuție sunt fie clienți, concurenți și furnizori ai recurentelor, fie analiști financiari sau persoane ce țin de publicul larg. În această privință, recurentele precizează că este imposibil să se identifice numărul și calitatea tuturor persoanelor care pot lua cunoștință de informațiile în cauză și să se aprecieze astfel efectele negative concrete ale publicării acestora. În al doilea rând, ca urmare a Deciziei sticlă auto, recurentele ar fi confruntate deja cu un anumit număr de cereri de despăgubire fie în mod direct în calitate de pârâte, fie în cadrul răspunderii lor solidare cu ceilalți destinatari ai deciziei menționate. În acest context, publicarea informațiilor în discuție ar afecta în sens negativ poziția recurentelor în cadrul acestor proceduri jurisdicționale, precum și în cadrul negocierilor în vederea unor eventuale soluționări amiabile. În sfârșit, recurentele susțin că repercusiunile financiare negative legate de publicarea informațiilor în cauză nu pot fi evaluate în ansamblul lor, ținând seama de faptul că, având în vedere toate sumele care ar fi fost datorate de recurente pentru daune interese sau plăți tranzacționale, nu va fi posibil să se evalueze partea imputabilă exclusiv și în mod direct divulgării informațiilor în discuție.

24 Comisia contestă de la bun început că aceste informații sunt demne de protecție. În cazul în care acest caracter le-ar fi recunoscut, acest lucru s-ar realiza numai la încheierea procedurii pe fond, în ipoteza în care al doilea motiv de recurs ar fi considerat fondat.

25 În ceea ce privește argumentele specifice invocate de recurente, Comisia susține, în primul rând, că concluziile Ordonanței vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] nu pot fi transpuse în speță, în măsura în care, contrar cauzei în care s-a pronunțat această ordonanță, în prezenta cauză nu se contestă că informațiile în discuție nu constituie secrete de afaceri sau alte tipuri de informații cu caracter confidențial. În acest context, Comisia adaugă că argumentul potrivit căruia publicarea informațiilor în discuție ar permite terților să aibă cunoștință, prin deducție, de alte date comerciale, al căror anonimat nu ar mai fi, pentru acest motiv, asigurat, precum calcule de prețuri, modificări de prețuri și alte informații financiare, este nefondat, având în vedere că astfel de date nu ar trebui să beneficieze de anonimat, dat fiind că recurentele nu au solicitat niciodată aplicarea regimului confidențial în privința acestora. În plus, recurentele, deși recunosc că prejudiciul ar avea un caracter financiar, nu ar susține și, *a fortiori*, nu ar dovedi că acest prejudiciu ar fi de natură să repună în discuție chiar existența lor sau să reducă în mod semnificativ cotele lor de piață, în condițiile în care stabilirea unei asemenea probe este impusă de jurisprudența Curții atunci când trebuie să se considere ireparabil un prejudiciu care are un caracter pur financiar. Cu alte cuvinte, caracterul ireparabil al publicării nu ar presupune ca prejudiciul pretins cauzat de această publicare să fie, la rândul său, grav și ireparabil.

26 În al doilea rând, în ceea ce privește utilizarea informațiilor în discuție în cadrul unor acțiuni în despăgubire introduse împotriva recurentelor, Comisia arată că, chiar dacă aceste informații ar fi utile efectiv în susținerea unor asemenea acțiuni, aceasta nu ar însemna totuși că divulgarea lor ar putea cauza un prejudiciu grav și ireparabil care ar putea fi evitat prin suspendarea executării deciziei în litigiu. În această privință, Comisia susține că prejudiciul financiar legat de despăgubiri pe care recurentele ar putea fi obligate să le plătească nu ar fi cauzat în mod direct de divulgarea informațiilor respective, ci de participarea recurentelor la înțelegerea constatată prin Decizia sticlă auto. Astfel, divulgarea informațiilor în discuție s-ar limita doar să permită persoanelor care au suferit un prejudiciu ca urmare a acestei înțelegeri să obțină repararea acestuia, întemeindu-se pe un drept care le este recunoscut în mod specific prin tratate. Comisia adaugă că, în ceea ce privește cuantumul despăgubirii care poate fi legat direct de divulgarea informațiilor în discuție, recurentele nu au dovedit corespunzător cerințelor legale nici că obligația de a plăti această sumă le-ar putea cauza un prejudiciu

financiar care să poată repune în discuție existența acestora sau să reducă în mod semnificativ cotele lor de piață, nici că ar fi imposibil să se stabilească cuantumul acestei sume, chiar dacă numărul de persoane care au suferit un prejudiciu ca urmare a existenței cartelului constatat prin Decizia sticlă auto ar fi limitat.

27 Pentru a verifica dacă măsurile provizorii solicitate sunt urgente, trebuie amintit că scopul procedurii privind măsurile provizorii este de a garanta deplina eficacitate a viitoarei hotărâri definitive în vederea evitării unei lacune în protecția juridică asigurată de Curte. Pentru atingerea acestui obiectiv, urgența trebuie apreciată în raport cu necesitatea care există de a statua cu titlu provizoriu în scopul de a evita cauzarea unui prejudiciu grav și ireparabil părții care solicită protecția provizorie [Ordonanța vicepreședintelui Curții Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Comisia, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, punctul 18 și jurisprudența citată). Revine acestei părți sarcina să facă dovada că nu poate aștepta finalizarea procedurii aferente acțiunii pe fond fără să suporte un prejudiciu grav și ireparabil (Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Rusal Armenal, C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, punctul 37 și jurisprudența citată).

28 În speță, recurentele identifică, în esență, două tipuri de prejudicii pe care le-ar suferi în cazul în care nu s-ar suspenda executarea hotărârii atacate și a deciziei în litigiu.

29 În primul rând, întemeindu-se pe Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], acestea susțin că publicarea informațiilor în discuție ar putea să le aducă atingere ca urmare a naturii înseși a acestor informații.

30 În această privință, trebuie arătat că, după cum reiese în special din cuprinsul punctelor 18 și 38 din această ordonanță, în acțiunea sa în anulare, Pilkington Group Ltd contestase aprecierea Comisiei potrivit căreia informațiile a căror divulgare era preconizată în temeiul articolului 30 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 nu constituiau secrete de afaceri, în special în sensul articolului 339 TFUE, precum și al articolului 28 alineatul (1) și al articolului 30 alineatul (2) din regulamentul menționat. În consecință, considerațiile de care judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii ținuse seama pentru a concluziona că condiția privind urgența era îndeplinită în speță porneau de la premisa, menționată în mod expres la punctul 47 din ordonanța amintită, că informațiile în discuție în această cauză erau protejate de secretul profesional.

31 Or, se impune constatarea că, așa cum subliniază Comisia, circumstanțele cauzei în care s-a pronunțat această ordonanță se disting de cele în discuție în prezenta cauză.

32 Astfel, în prezenta cauză, la punctele 22-54 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat și a respins al șaselea motiv invocat de recurente în susținerea acțiunii lor în anulare, în cadrul căruia contestau aprecierea consilierului-auditor potrivit căreia informațiile în discuție nu constituiau secrete de afaceri, în sensul articolului 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 și al articolului 8 alineatul (2) din Decizia 2011/695.

33 Or, reiese din cererea de măsuri provizorii că recursul introdus de recurente nu este îndreptat împotriva acestei părți din hotărârea atacată, astfel încât trebuie să se considere că s-a decis definitiv că informațiile în discuție nu constituiau secrete de afaceri. Rezultă că analiza urgenței în prezenta cauză trebuie să pornească de la premisa, contrară celei reținute de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii în Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], că informațiile în discuție nu pot fi acoperite de secretul profesional.

34 Pe de altă parte, faptul că publicarea informațiilor în discuție poate încălca principiile încrederii legitime și egalității de tratament, astfel cum susțin recurentele în cel de al doilea motiv de recurs, nu poate fi suficient ca atare pentru a considera că aceste informații trebuie privite ca fiind acoperite de secretul profesional și că, pentru acest motiv, divulgarea lor ar cauza recurentelor un prejudiciu grav și

ireparabil. O asemenea circumstanță, presupunând că este dovedită, ar fi, așadar, cel mult de natură să constituie temeiul obligației Comisiei de a nu divulga informațiile respective, așa cum recunoaște de altfel această instituție.

35 Desigur, este adevărat, astfel cum susțin recurentele, că publicarea de informații precum informațiile în discuție are un caracter ireversibil, întrucât anularea deciziei în litigiu nu poate inversa efectele divulgării lor, din moment ce luarea la cunoștință a acestor informații de persoanele care le-au citit este imediată și ireversibilă. De altfel, Comisia nici nu a precizat rațiunile pentru care motivele care o determinaseră să suspende divulgarea informațiilor în discuție până la pronunțarea hotărârii atacate, intervenită la încheierea unei proceduri care s-a extins pe o perioadă de aproximativ 25 de luni, nu ar fi de asemenea pertinente pentru a o determina să suspende divulgarea informațiilor în discuție până la pronunțarea hotărârii Curții prin care se pronunță pe fond cu privire la recursul recurentelor.

36 Cu toate acestea, pentru a îndeplini condițiile prevăzute pentru dispunerea de măsuri provizorii și mai ales pe cea privind urgența, ar mai trebui ca, în speță, caracterul ireversibil al divulgării informațiilor respective să poată cauza un prejudiciu grav și ireparabil recurentelor.

37 Or, trebuie amintit în această privință că, deși, pentru stabilirea existenței unui asemenea prejudiciu nu este necesar ca existența prejudiciului să fie dovedită cu o certitudine absolută, ci este suficient ca acesta să fie previzibil cu un grad de probabilitate suficient, nu este mai puțin adevărat că părții care solicită măsura provizorie îi revine sarcina să dovedească faptele invocate a fi la baza perspectivei unui astfel de prejudiciu grav și ireparabil [Ordonanța președintelui Curții HFB și alții/Comisia, C-335/99 P(R), EU:C:1999:608, punctul 67, și Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 37].

38 În speță, recurentele s-au limitat să sublinieze că, dat fiind că informațiile în discuție constituie informații comerciale specifice referitoare la date precum nume de clienți, descrieri ale produselor în cauză și alte elemente de natură să permită identificarea unora dintre clienții lor, divulgarea acestor informații ar fi susceptibilă, ca atare, să le cauzeze un prejudiciu ca urmare a faptului că ar permite terților să acceseze aceste informații și să le utilizeze, în special deducând din acestea alte date comerciale, al căror anonimat nu ar mai fi, din această cauză, asigurat, precum calcule de prețuri, modificări de prețuri și alte informații financiare.

39 Or, trebuie arătat de la bun început, în această ultimă privință, că recurentele nu au furnizat niciun element care să permită să se demonstreze că divulgarea informațiilor în discuție ar permite terților să ia cunoștință, prin deducție, de aceste alte date comerciale, astfel încât aceste informații ar trebui să rămână confidențiale.

40 În plus, s-a statuat, desigur, că divulgarea de secrete de afaceri poate cauza un prejudiciu care constă în faptul că, odată publicate informațiile confidențiale, o anulare ulterioară a deciziei în litigiu pentru încălcarea articolului 339 TFUE și a dreptului fundamental la protecția secretului profesional nu ar inversa efectele care rezultă din publicarea acestor informații. Astfel, clienții, concurenții și furnizorii întreprinderii în cauză, analiștii financiari, precum și publicul larg ar putea să acceseze informațiile în discuție și să le exploateze liber, ceea ce ar cauza societății respective un prejudiciu grav și ireparabil [a se vedea în acest sens Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctele 46-48].

41 Situația nu este însă aceeași în ceea ce privește divulgarea de informații care nu pot fi considerate ca fiind acoperite de secretul profesional.

42 Or, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 33 din prezenta ordonanță, la punctele 36-40 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat, fără ca acest lucru să fi fost repus în discuție de recurente în cadrul recursului lor, pe de o parte, că informațiile în discuție și în special cele privind identitatea clienților erau deja cunoscute de un număr nelimitat de persoane, ținând seama în special de nivelul

de transparență care caracterizează în această privință piața sticlei auto, și, pe de altă parte, că aceste informații, dat fiind faptul că datează de cinci ani sau mai mult de la publicarea în litigiu, aveau un caracter istoric, în sensul jurisprudenței Tribunalului.

43 În consecință, recurentele nu pot fi în măsură să demonstreze că, în pofida faptului că informațiile în discuție nu sunt sau nu mai sunt acoperite de secretul profesional, divulgarea lor ar putea să le cauzeze un prejudiciu ca urmare a naturii înseși a acestor informații.

44 În ceea ce privește cel de al doilea tip de prejudiciu invocat de recurente, acestea subliniază că divulgarea informațiilor în discuție le-ar afecta negativ poziția, pe de o parte, în cadrul procedurilor jurisdicționale în curs de desfășurare având ca obiect cereri de despăgubire în care acestea ar fi implicate fie în mod direct, fie în cadrul răspunderii lor solidare cu ceilalți destinatari ai Deciziei sticlă auto și, pe de altă parte, în cadrul negocierilor în vederea unor eventuale soluționări pe cale amiabilă.

45 În această privință, trebuie amintit că, astfel cum subliniază Comisia în observațiile sale scrise, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în cazul unei cereri de suspendare a executării unui act al Uniunii, dispunerea măsurii provizorii solicitate nu se justifică decât dacă actul în discuție constituie cauza determinantă a prejudiciului grav și ireparabil invocat [Ordonanța președintelui Curții Akhras/Consiliul C-110/12 P(R), EU:C:2012:507, punctul 44, și Ordonanța președintelui Curții Hassan/Consiliul C-168/12 P(R), EU:C:2012:674, punctul 28, precum și Ordonanța vicepreședintelui Curții EDF/Comisia C-551/12 P(R), EU:C:2013:157, punctul 41].

46 Or, obligația de a repara prejudiciul cauzat de o întreprindere ca urmare a săvârșirii unei încălcări a normelor dreptului Uniunii în domeniul concurenței ține de răspunderea civilă a acestei întreprinderi. În consecință, cauza determinantă a prejudiciului pretins legat de acțiunile în despăgubire și de negocierile în vederea unui acord amiabil nu constă în divulgarea informațiilor în discuție de către Comisie, ci în încălcarea dreptului concurenței săvârșită de recurente, astfel cum a fost constatată prin Decizia sticlă auto.

47 Desigur, ca regulă generală, în cadrul procedurilor jurisdicționale având ca obiect cereri de despăgubiri pentru încălcarea dreptului concurenței, sarcina probei revine reclamantului care susține că a suferit un prejudiciu ca urmare a încălcării. În această privință, reiese în mod expres din observațiile scrise ale Comisiei că informațiile în discuție sunt efectiv de natură să faciliteze administrarea unei astfel de probe de către persoanele care solicită despăgubiri care acționează împotriva recurentelor, în măsura în care aceste informații furnizează persoanelor respective elemente de probă de care altfel nu s-ar putea prevala.

48 Cu toate acestea, chiar dacă dreptul procedural național nu ar obliga pârâtul, în cadrul unei acțiuni în despăgubire, să furnizeze elementele de probă prin care se stabilește propria răspundere, o asemenea circumstanță de drept nu ar interzice însă Comisiei să divulge informații pentru simplul motiv că acestea ar putea constitui astfel de elemente de probă și, prin urmare, ar putea dăuna poziției acestui pârât.

49 Astfel, aceasta ar însemna să se impună Comisiei să mențină informații confidențiale doar în scopul protejării interesului destinatarilor unei decizii de constatare a existenței unei încălcări a normelor dreptului Uniunii în domeniul concurenței de a face inaccesibile persoanelor care solicită despăgubiri elementele de probă în discuție.

50 Chiar dacă se recunoaște importanța acestui interes, în special în măsura în care se încadrează în dreptul la apărare în acest tip de acțiuni, nu este mai puțin adevărat că, pe de o parte, nicio normă a dreptului Uniunii nu obligă Comisia să protejeze un asemenea interes impunându-i să mențină caracterul confidențial al informațiilor, precum informațiile în discuție, contrar obligației de transparență stabilite în sarcina sa prin articolul 15 TUE și, în special în speță, prin articolul 30 din Regulamentul nr. 1/2003. Pe de altă parte, articolul 5 alineatul (5) din Directiva 2014/104/UE a

Parlamentului European și a Consiliului din 26 noiembrie 2014 privind anumite norme care guvernează acțiunile în despăgubire în temeiul dreptului intern în cazul încălcărilor dispozițiilor legislației în materie de concurență a statelor membre și a Uniunii Europene (JO L 349, p. 1) prevede în mod expres că interesul pe care întreprinderile îl au de a evita acțiunile în despăgubire ca urmare a unei încălcări a legislației în materie de concurență nu constituie un interes care să asigure acordarea de protecție.

51 Pe de altă parte, chiar dacă se presupune că divulgarea informațiilor în discuție poate fi considerată cauza determinantă a unui prejudiciu pentru recurente și că interesul în discuție este demn de protecție ca atare, trebuie amintit că, după cum reiese din cuprinsul punctului 27 din prezenta ordonanță, urgența trebuie apreciată în raport cu necesitatea care există de a statua cu titlu provizoriu în scopul de a evita cauzarea unui prejudiciu grav și ireparabil părții care solicită protecția provizorie.

52 În această privință, pe de o parte, este necesar să se arate că, așa cum recurentele însele recunosc, acest prejudiciu este de ordin pecuniar.

53 Or, potrivit jurisprudenței constante a Curții, un prejudiciu de ordin pecuniar nu poate, cu excepția unor împrejurări excepționale, să fie considerat drept ireparabil, o compensație pecuniară fiind de regulă suficientă ca să repună persoana lezată în situația anterioară producerii prejudiciului. Un astfel de prejudiciu ar putea să fie reparat în special în cadrul unei acțiuni în despăgubire formulate în temeiul articolelor 268 TFUE și 340 TFUE [Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 50 și jurisprudența citată].

54 Cu toate acestea, un prejudiciu de ordin pecuniar este considerat ireparabil în cazul în care nu poate fi compensat în întregime, situație ce se poate regăsi în special în cazul în care acest prejudiciu, chiar dacă se produce, nu poate fi cuantificat [Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 52 și jurisprudența citată].

55 În speță, recurentele subliniază că prejudiciul în discuție nu ar putea fi cuantificat în cadrul unei eventuale acțiuni în despăgubire împotriva Uniunii Europene în ipoteza în care recursul lor ar fi admis, ținând seama de faptul că, având în vedere sumele totale care ar fi datorate de recurente pentru acțiunile în despăgubire sau pentru plățile tranzacționale, nu va fi posibil să se stabilească partea din aceste sume imputabilă exclusiv și în mod direct divulgării informațiilor în discuție.

56 Trebuie amintit în această privință că s-a statuat deja că incertitudinea privind repararea unui prejudiciu de ordin pecuniar în cadrul unei eventuale acțiuni în despăgubire nu poate fi considerată, prin ea însăși, drept o împrejurare de natură să dovedească caracterul ireparabil al unui asemenea prejudiciu. Astfel, în etapa măsurilor provizorii, posibilitatea de a obține ulterior repararea unui prejudiciu de ordin pecuniar în cadrul unei eventuale acțiuni în despăgubire care ar putea fi formulată în urma anulării actului atacat este în mod necesar nesigură. Or, procedura măsurilor provizorii nu are ca obiect să substituie o acțiune în despăgubire pentru a elimina această incertitudine, scopul ei fiind numai să garanteze deplina eficacitate a viitoarei hotărâri definitive care urmează să intervină în cadrul procedurii pe fond în care procedura măsurilor provizorii se inserează, și anume, în speță, o acțiune în anulare [Ordonanța președintelui Curții Alcoa Trasformazioni/Comisia, C-446/10 P(R), EU:C:2011:829, punctele 55-57, și Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 53].

57 În consecință, argumentele recurentelor prin care se urmărește să se demonstreze că divulgarea informațiilor în discuție le-ar cauza un prejudiciu ireparabil nu pot fi admise.

58 Pe de altă parte, se impune constatarea că, nici în cererea lor de măsuri provizorii, nici în observațiile lor orale, recurentele nu au furnizat elemente care să permită să se stabilească caracterul grav al prejudiciului a cărui existență o susțin.

59 În special, dat fiind că, așa cum reiese din cuprinsul punctului 46 din prezenta ordonanță, acest prejudiciu pretins nu poate, în realitate, să se raporteze decât la prejudiciul cauzat de încălcarea dreptului Uniunii în domeniul concurenței, constatată în Decizia sticlă auto, revenea recurentelor, în scopul prezentei proceduri, dacă nu să cuantifice tocmai partea din despăgubiri stabilită – sau care ar fi stabilită – în sarcina lor prin efectul divulgării informațiilor în discuție, cel puțin să furnizeze informațiile cu caracter comercial și financiar aflate în posesia lor care să permită Curții să aprecieze, ținând seama în special de cifra de afaceri privind vânzarea de produse care fac obiectul încălcării în discuție și de costurile de producție ale acestora, întinderea probabilă a obligației lor de despăgubire, precum și importanța sa relativă în raport cu capacitatea financiară a grupului din care fac parte. Întrebate cu privire la acest aspect de către judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii în cursul ședinței din 10 decembrie 2015, recurentele s-au limitat să își reitereze argumentele potrivit cărora se află în incapacitatea de a stabili această parte din despăgubiri, fără să explice însă motivele pentru care nu le-ar fi posibil să realizeze proiecții, chiar și aproximative, referitoare la impactul financiar generat de încălcarea dreptului Uniunii în domeniul concurenței imputabilă recurentelor, de exemplu pe baza cererilor de despăgubiri aflate deja pe rol.

60 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că recurentele nu au prezentat dovada că executarea hotărârii atacate și a deciziei în litigiu ar putea să le cauzeze un prejudiciu grav și ireparabil. În consecință, condiția privind urgența nu este îndeplinită, astfel încât prezenta cerere de măsuri provizorii trebuie respinsă, fără să fie nevoie să se examineze condiția privind existența unui *fumus boni iuris* și nici să se procedeze la o evaluare comparativă a intereselor.

Pentru aceste motive, vicepreședintele Curții dispune:

1) Respinge cererea de măsuri provizorii.

2) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

Semnături